

Arrest

nr. 172 796 van 3 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 18 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 februari 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 februari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Annick HAEGEMAN, die loco advocaat Raf JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, komt op 12 juni 2005 België binnen en dient een asielaanvraag in op dezelfde dag.

Op 14 juli 2005 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 31 augustus 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Bij arrest van de Raad van State nr. 192.325 van 9 april 2009 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 17 juli 2014, nadat verzoeker aangetroffen werd door de lokale politie van Antwerpen, blijkt dat hij ook gekend is onder de alias D.E., van Franse nationaliteit.

Op 15 september 2014 opent het parket een dossier naar aanleiding van vaststellingen van valsheid in geschriften.

Verzoeker verblijft in België onder zijn alias, D.E., van Franse nationaliteit, met zijn Nigeriaanse partner, die een verblijfskaart heeft als partner van een burger van de Unie, en hun vier kinderen, die de Franse nationaliteit hebben op basis van de erkenning door een andere man dan verzoeker, een Fransman. Verzoeker legt een bewijs voor de biologische vader te zijn.

Op 17 december 2014 deelt de Federale Politie, Algemene directie van de gerechtelijke politie, Centrale dienst ter bestrijding van Valsheden, Documenten, aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat de Kameroense identiteitskaart van verzoeker vals is.

Op 25 juni 2015 dient verzoeker onder zijn echte identiteit een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van een burger van de Unie, zijn Franse dochter. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

Op 27 oktober 2015 neemt de burgemeester van Antwerpen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 26 januari 2016 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van een burger van de Unie. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

Op 17 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 17 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een inreisverbod ten opzichte van verzoeker (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing:

"Aan de heer die verklaart te heten

naam: F.

voornaam: I.

geboortedatum: 03.03.1972

geboorteplaats: Mbo

nationaliteit: Kameroen

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17.02.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten (bijlage 20) dat hem betekend werd op 27.10.2015 Onze vorige beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd/en.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschrifte PV nr AN.21.LB.020832/2016 van de politie van (politie zone). Antwerpen en voor Oplichting zonder internet PVnr. AN.20.LB.020838/2016

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel (bijlage 20) dat betekend is op 27.10.2015.

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

* een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

De partner van betrokkene verblijft in België met zijn minderjarig kind. Echter, dit inreisverbod is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Bovendien, het feit dat partner en kind van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Op 25.06.2015 heeft betrokkene een aanvraag tot gezinshereniging ingediend met een Franse onderdaan die momenteel een recht op verblijf heeft. Deze aanvraag werd verworpen op 27.10.2015. Deze beslissing is op 27.10.2015 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. De CGVS oordeelde dat bezoeker niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar kameroen geen schending in van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Op 19 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag gezinshereniging niet verder behandeld wordt, omwille van het beginsel *fraus omnia corrumpit* (verzoeker had zich aangeboden met zijn valse Kameroense identiteitskaart) en de intrekking van de bijlage 19ter wordt bevolen. In deze beslissing wordt tevens vermeld dat de Franse biologische dochter van verzoeker reeds een feitelijke (bedoeld wordt: juridische) vader heeft.

Uit de stukken van het dossier blijkt niet of deze beslissing reeds aan verzoeker ter kennis is gebracht.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“ENIG MIDDEL: Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art. 52 van het Vreemdelingenbesluit.

Op 26/01/2016 heeft verzoeker een aanvraag 40bis Vreemdelingenwet ingediend op basis van zijn minderjarige dochter.

Verzoeker werd in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

Op 17/02/2016 werd verzoeker in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod.

Dat de raadsman van verzoeker contact opnam met de Dienst Vreemdelingenzaken om het bevel en het inreisverbod in te trekken gelet op de lopende aanvraag gezinshereniging.

Dat verzoeker het volgende antwoord mocht ontvangen per email:

"Geachte Meester V. D. S.,

Ik contacteer u, aangaande uw schrijven van 25 februari 2016.

De bijlage 13 en de bijlage 13 sexies, afgeleverd aan uw cliënt F.I. op 17/02/2016, worden niet ingetrokken.

De aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19 ter), wordt dan ook als negatief afgesloten beschouwd.

Met vriendelijke groeten – mes salutations distinguées,

L. V.S.

Attaché – Diensthoofd/Chef de service

(...) "

Dat artikel 52 § 4 van het Vreemdelingenbesluit nochtans als volgt luidt:

"Art. 52. <KB 2008-05-07/33, art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008>

§ 1. [1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt. Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.]1

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden]1 te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° [1 de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.]1

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

[1 Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.]1

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen. Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart. Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Dat onmiskenbaar verzoeker het bewijs levert dat hij een aanvraag artikel 40bis Vreemdelingenwet heeft ingediend op 26/01/2016.

Verzoeker is in het bezit van een bijlage 19ter afgeleverd op 26/01/2016. Dat even onmiskenbaar verzoeker een bijlage 13 en bijlage sexies heeft mogen ontvangen op 17/02/2016. Dat art. 52 van het Vreemdelingenbesluit op dit punt nochtans zeer duidelijk is en stelt dat gedurende de aanvraag ofwel

een F kaart ofwel een bijlage 20 moet afgeleverd worden. Dat dit duidelijk niet het geval is. Dat de bijlage 13, het bevel om het grondgebied te verlaten, derhalve nietig is. Dat de bijlage 13sexies, het inreisverbod, eveneens zonder meer nietig is.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat een bijlage 19ter werd afgeleverd op 26.01.2016. Terwijl artikel 52 van het KB dd. 08.10.1981 stelt dat naar aanleiding van een aanvraag tot gezinshereniging ofwel een F-kaart of een bijlage 20 moet afgeleverd worden.

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek, laat verweerder gelden dat uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt om welke reden de aanvraag tot gezinshereniging, dewelke op 26.01.2016 door de verzoekende partij werd ingediend, niet verder is behandeld.

*Uit de stukken van het administratief dossier blijkt meer bepaald dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een schrijven werd gericht aan de burgemeester van de Stad Antwerpen, met de melding dat overeenkomstig het principe *fraus omnia corrumpit* de aanvraag tot gezinshereniging niet kon behandeld worden, gelet op de door de verzoekende partij gepleegde identiteitsfraude.*

*Het Hof van Cassatie erkent het adagium *fraus omnia corrumpit* als algemeen rechtsbeginsel. Het houdt in dat de dader van een bedrieglijke handeling geen voordelen uit zijn bedrog kan halen. Het rechtsbeginsel vindt niet enkel toepassing in het verbintenissenrecht, maar kan ook worden aangewend om de Belgische nationaliteit weer af te nemen, indien deze werd toegekend op basis van een schijnhuwelijk (Cass. 23 januari 2015). Een algemeen rechtsbeginsel kan als rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (RvS 19 juli 2012, nr. 220.341).*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde reeds bij herhaling van oordeel dat zo ook een verblijfsvoordeel dat werd verworven op basis van bedrog, op grond van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* kan worden afgenomen (R.v.V. nr. 143 614 van 20 april 2015; R.v.V. nr. 82 231 van 31 mei 2012; R.v.V. nr. 102.736 dd. 13.05.2013).

De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* veronderstelt het bestaan van bedrog, dat kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt (Cass. 16 juni 1987, A.C. 1986-87, nr. 627; 29 mei 1980, A.C. 1979-80, nr. 612). Aldus moet er bij toepassing van het algemeen rechtsbeginsel voldaan zijn aan twee voorwaarden: enerzijds moet degene tegen wie dat beginsel wordt aangevoerd door een fout de rechten van anderen hebben geschaad (objectief criterium) en anderzijds moet die fout met bedrieglijk opzet zijn begaan (subjectief criterium) (jaarverslag Hof van Cassatie van België 2011, p. 19; http://justitie.belgium.be/nl/binaries/cass2011nl_tcm265-210526.pdf).

“De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar het algemeen rechtsbeginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’, gemotiveerd dat het vestigingsrecht van verzoekster wordt ingetrokken omdat zij dit recht verkreeg op basis van een huwelijk met een Belgische man en dit huwelijk, op grond van de vaststelling dat verzoekster niet de bedoeling had om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, werd vernietigd door het bevoegde rechtscollege. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Nu in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar het algemeen rechtsbeginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’ kan verzoekster niet worden gevolgd in haar stelling dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing niet of onvoldoende is vermeld. Ook een algemeen rechtsbeginsel kan immers als rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (cf. RvS 19 juli 2012, nr. 220.341). In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het feit dat de wetgever een artikel 42septies in de Vreemdelingenwet heeft ingevoerd dat bepaalt dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze valse of misleidende informatie of valse documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht. Aangaande deze bepaling wordt in de memorie van toelichting gesteld dat ‘dit motief voor de beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe ‘*fraus omnia corrumpit*’ (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, 76). Hieruit blijkt onmiskenbaar dat de wetgever in de gevallen waarin fraude heeft geleid tot het toekennen van het verblijfsrecht het algemeen rechtsbeginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’ als juridische grondslag heeft aanvaard om een verblijfs- of vestigingsrecht te beëindigen en zich zelfs op dit algemeen rechtsbeginsel heeft gesteund om een wetsartikel in de Vreemdelingenwet op te nemen. Het gegeven dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar enige bepaling van de Vreemdelingenwet leidt in voorliggende zaak dan ook niet tot de vaststelling dat niet zou zijn voldaan aan de vereisten die voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.” (R.v.V. nr. 102.736 dd. 13.05.2013)

En ook:

“Gelet op het feit dat aan de beslissing tot toekenning van een verblijfsmachtiging een manifest bedrog ten grondslag ligt, moet worden geacht dat nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan (M. VAN DAMME en E. DE KEGEL, *Intrekking van de administratieve rechtshandeling*, Brugge, die Keure, 1994, 54). Met het oog op de rechtszekerheid dient de door bedrog uitgelokte rechtshandeling formeel uit het rechtsverkeer te worden verwijderd.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is de verwijzing naar het adagium “*fraus omnia corrumpit*” wel afdoende. In de bestreden beslissing wordt op afdoende wijze gemotiveerd dat verzoeker zijn vestigingsrecht had verkregen op grond van fraude.” (R.v.V. nr. 82 231 van 31 mei 2012)

In de gegeven omstandigheden was de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerm minst gehouden om de aanvraag tot gezinshereniging nader te onderzoeken. Het stadsbestuur te Antwerpen had immers ten onrechte een bijlage 19ter afgegeven, gelet op het feit dat de verzoekende partij zich -andermaal- met een valse identiteitskaart had aangeboden. Uit de bestreden beslissing blijkt inderdaad dat aan de Stad Antwerpen uitdrukkelijke instructie is gegeven om de bijlage 19ter in te trekken en aldus uit het rechtsverkeer te halen, vermits deze op basis van vervalste gegevens werd opgesteld en om die reden geen rechten kan verschaffen aan de verzoekende partij.

Zie in dezelfde zin: “Het gegeven dat een ambtenaar van de stad Antwerpen –overduidelijk per vergissing – in antwoord op verzoekers verblijfsaanvraag een verblijfskaart afleverde, terwijl verzoekers verblijfsaanvraag reeds was afgewezen door de bevoegde overheid, laat ook niet toe te besluiten dat verzoeker ingevolge deze afgifte alsnog zou beschikken over enig verblijfsrecht, dat enkel in de gevallen

die zijn voorzien in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet zouden kunnen worden beëindigd” (R.v.V. nr. 98.278 dd. 01.03.2013)

En ook:

“Wanneer het verblijfsrecht en de daarop volgende vestiging en C-kaart het resultaat van bedrog zijn, kan wel degelijk een bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven in plaats van een koninklijk besluit tot uitzetting. De afgifte van deze of gene verblijfskaart heeft immers een declaratoir en geen constitutief karakter. Dit brengt met zich mee dat het verblijf van een burger van de Unie niet als legaal kan worden aangemerkt, enkel op grond van het feit dat een dergelijke kaart hem geldig is afgegeven.” (R.v.St. 217.116 dd. 05.01.2012) De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

Verweerder wijst er ten overvloede op dat een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11 Vreemdelingenwet §1, tweede lid van de wet, dat stipuleert als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de bestreden beslissingen wordt een inreisverbod opgelegd van twee jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de op haar rustende terugkeerverplichting, nu werd nagelaten gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

In de bestreden beslissing worden uitdrukkelijk volgende elementen aangehaald:

- een vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd ;
- verzoekende partij werd op heterdaad betrapt voor valsheid in geschrifte ;
- de partner van de verzoekende partij verblijft met hun minderjarige kind in België ;
- het inreisverbod impliceert echter geen beëindiging van de familiale relaties ;
- uit de bepaling van artikel 8, tweede lid EVRM blijkt bovendien dat het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut is ;
- de verzoekende partij heeft reeds eerder een aanvraag tot gezinshereniging ingediend, dewelke negatief werd afgesloten ;
- de verzoekende partij heeft een asielaanvraag ingediend, dewelke negatief werd afgesloten ;
- een terugkeer naar Kameroen houdt geen schending van artikel 3 EVRM ;
- betrokkene heeft niet getwijfeld om illegaal in België te verblijven en alhier de openbare orde te schaden ;

- ...

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, in de bestreden beslissing in eerste instantie duidelijk wordt gemotiveerd om welke reden in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod wordt opgelegd. Terwijl vervolgens nader wordt toegelicht op grond van welke motieven in rechte (artikel 74/11, §1, tweede lid) en in feite een duur van drie jaar wordt opgelegd.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat op grond van de motieven van de bestreden beslissing niet duidelijk zou zijn waarom de beslissing genomen werd. Terwijl door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op uitvoerige wijze is gemotiveerd nopens de specifieke situatie van de verzoekende partij

Zie ook:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beperkt zich immers niet tot het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering maar wijst onder meer op de vaststelling in de aanvankelijk bestreden beslissing dat verzoeker na vijf bevelen om het grondgebied te verlaten, gegeven tussen december 2007 en februari 2012, nog steeds geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten. Dit vormt wel degelijk een afzonderlijke motivering voor de duur van het inreisverbod. Verzoeker ontkracht ook niet de vaststelling in het bestreden arrest dat hij op geen enkele wijze toelicht welke overige specifieke omstandigheden ten onrechte buiten beschouwing zouden zijn gelaten in de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve maakt verzoeker geen schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet aannemelijk.” (RvS nr. 234.226 van 22 maart 2016)

Verweerder laat volledigheidshalve gelden dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, in onderhavig geval allerm minst sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen. Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: "De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn)." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

"Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd. Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren. Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

"Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen." (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Het loutere feit dat artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat "De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen", doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod.

De verzoekende partij levert in haar inleidend verzoekschrift nergens inhoudelijke kritiek op het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. In het enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de schending van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Verzoeker meent in essentie dat voormelde rechtsregels geschonden zijn omdat een bijlage 19ter werd afgeleverd op 26 januari 2016, terwijl artikel 52 van het vreemdelingenbesluit stelt dat naar aanleiding van een aanvraag tot gezinshereniging ofwel een F-kaart ofwel een bijlage 20 dient afgeleverd worden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt het volgende:

- op 26 januari 2016 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn;
- op 26 januari 2016 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een bijlage 19ter;
- op 17 februari 2016 worden ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod genomen, deze beslissingen worden op 17 februari 2016 aan verzoeker ter kennis gebracht;
- op 19 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag gezinshereniging niet verder behandeld wordt, omwille van het beginsel *fraus omnia corrumpit* en de intrekking van de bijlage 19ter wordt bevolen.

Uit deze chronologische opsomming blijkt dat de verwerende partij pas op 19 februari 2016 heeft beslist om de procedure gezinshereniging niet verder te zetten en opdracht geeft om de bijlage 19ter in te trekken.

Deze beslissing dateert van na het bevel om het grondgebied te verlaten en van na het bestreden inreisverbod van 17 februari 2016. Er kan niet anders dan worden vastgesteld dat verzoeker op 17 februari 2016 nog niet op de hoogte was van het voornemen van de verwerende partij om de procedure gezinshereniging niet verder te zetten en de bijlage 19ter in te trekken. In de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de aanvraag gezinshereniging ingediend door verzoeker op 26 januari 2016 en de bijlage 19ter die hem toen werd afgegeven.

Om reden van het ontbreken van enig motief over de op dat moment nog hangende aanvraag gezinshereniging van 26 januari 2016 en om reden dat de beslissing om de aanvraag gezinshereniging niet verder te behandelen dateert van na de huidige bestreden beslissing en de kennisgeving ervan, kan verzoeker gevolgd worden waar hij aanvoert dat artikel 52 van het vreemdelingenbesluit geschonden is. Aan verzoeker werd een inreisverbod ter kennis gebracht op een ogenblik waarop hij nog geen weet had van een beslissing inzake zijn aanvraag gezinshereniging (hetzij de toekenning van een F-kaart, hetzij de afgifte van een bijlage 20, hetzij in voorkomend geval een beslissing in toepassing van het beginsel *fraus omnia corrumpit*).

Waar de verwerende partij in de nota aanvoert dat *“dat uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt om welke reden de aanvraag tot gezinshereniging, dewelke op 26.01.2016 door de verzoekende partij werd ingediend, niet verder is behandeld. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt meer bepaald dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een schrijven werd gericht aan de burgemeester van de Stad Antwerpen, met de melding dat overeenkomstig het principe fraus omnia corrumpit de aanvraag tot gezinshereniging niet kon behandeld worden, gelet op de door de verzoekende partij gepleegde identiteitsfraude.”* en *“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde reeds bij herhaling van oordeel dat zo ook een verblijfsvoordeel dat werd verworven op basis van bedrog, op grond van het algemeen rechtsbeginsel fraus omnia corrumpit kan worden afgenomen”* wordt opgemerkt dat dit een motivering *a posteriori* is die niet in de bestreden beslissing voorkomt.

Waar de verwerende partij opmerkt dat *“Uit de bestreden beslissing blijkt inderdaad dat aan de Stad Antwerpen uitdrukkelijke instructie is gegeven om de bijlage 19ter in te trekken en aldus uit het rechtsverkeer te halen, vermits deze op basis van vervalste gegevens werd opgesteld en om die reden geen rechten kan verschaffen aan de verzoekende partij.”* dient te worden opgemerkt dat deze opmerking feitelijke grondslag mist, gezien uit de onder punt 1. van dit arrest weergegeven bestreden beslissing van 17 februari 2016 niet blijkt dat instructie werd gegeven om de bijlage 19ter in te trekken. Bovendien dateert deze instructie van 19 februari 2016, dit is twee dagen na de bestreden beslissing en de kennisgeving ervan.

Het enig middel is in de opgegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 februari 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

A. DE SMET